



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ex Recogniti||one Des. Eras-||mi Roterodami.||

Erasmus, Desiderius

Basileae, 1518

VD16 E 3644

Flavii Vopisci Syracvsii Carinvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14277

Ipsūm Diocletianū idem auus meus dixisse dicebat: nullam aliā fuisse sibi cau- O barbari.
sam occidendi manu sua Aprum, nisi ut impleret Druidis dictum, & suum fir-
maret imperiū. Non enim tam crudelem se innotescere cuperet primis maxime
diebus imperij, nisi illum necessitas ad hanc atrocitatē occisionis attraheret. Di-
ctum est de Caro, dictum etiam de Numeriano, superest nobis de Carino.

FLAVII VOPISCI SYRACVSII

CARINVS



Carinus homo omniū cōtaminatissimus, adulter, fre-
quens corruptor iuuetutis: pudet dicere qd' in literas
Onesimus retulit: ipse quoq; male usus genio sexus
sui. hic cū Cæsar decretis sibi Gallijs atq; Italia, Illy-
rico, Hispanijs, ac Britānijs & Africa, relictus à patre
Cæsarianū teneret imperiū: sed ea lege, ut omnia fa-
ceret, quæ Augusti faciūt, enormib; lauitijs, & ingen-
ti fœditate maculauit. Amicos optimos q̄sq; relega-
uit: pessimū quēq; elegit, aut tenuit, præf. urbi unum
ex cancellarijs suis fecit. Quo fœdius nec cogitari potuit aliquādo nec dici. præ-
fectum præf. quē habebat, occidit. In eius locū Matronianū ueterē conciliatorē Conciliator;
fecit, unū ex his notarijs, quē stuprorū, & libidinū cōscium semp, atq; adiutorē
habuerat. Inuito patre COS. processit. Superbas ad senatū literas dedit. Vulgo
urbis Romæ quasi populo Ro. bona senatus pmisit. Vxores ducēdo, ac reiiciē-
do nouem duxit, pulsis pleriq; prægnantib;. Mimis, meretricib;, pantomimis,
cantorib;, atq; lenonibus palatiū impleuit. Fastidiū subscribendi tantū habuit,
ut impurū quendā, cum q̄ semp meridie iocabat, ad subscribendū poneret: quē
obiurgabat plerūq; q̄ bene suam imitaret manū. Habuit gēmas in calceis: nisi
gēmata fibula usus nō est. Balteum etiā saepe gēmatū, ut regē deniq; illū Illyrici Fibula.
pleriq; uocitarēt. Præfectus nunq; COS. obuiā processit. Hominib; improbis
plurimū detulit, eosq; ad cōuiuuiū semp uocauit. Centū libras auium, centū pi-
scium, mille diuersæ carnis in cōuiuio suo frequēter exhibuit. Vini plurimū effu-
dit. Inter poma, & melones natauit. Rosis Mediolanētib; & triclina, & cubicu-
la strauit. Balneis ita frigidis usus est, ut solent esse cellæ suppositoriæ frigidarijs Cellæ sup-
positoriæ.
semper niualibus. Cum hyemis tēpore ad quendam locū uenisset, in quo fons
erat aqua pertepida, ut solet per hyemem naturaliter, eaque piscina usus esset,
dixisse balneatoribus fertur: Aquam mihi muliebrem præparatis. atq; hoc eius
clarissimum dictum effertur. Audiebat pater eius quæ ille faceret, & clamabat:
Non est meus. Statuerat deniq; Constantiū, qui postea Cæsar est factus (tunc
autē præsidatum Dalmatiæ administrabat) in locum eius subrogare: quod ne-
mo tunc uir melior uidebatur: Illum uero, ut Onesimus dicit, occidere. Lon-
gum est, si de eius luxuria plura uelim dicere. Quicumq; ostiatim cupit nosce- Ostiatim.
re, legat etiam Fuluium Asprianum usq; ad tædium gestorum eius uniuersa di-
centem. Hic ubi patrem fulmine absumptum, fratrem à socero interemptum,
Diocletianum Augustum appellatum comperit, maiora uitia, & scelera ædidit,
quasi

quasi iam liber à frenis domesticae pietatis suorū morib⁹ absolut⁹. Nec ei tamē defuit ad uindicandū sibi met imperiū uigor mētis. Nā cōtra Diodetianū multis praelijs cōfligit. Sed ultima pugna apud Murtium cōmissa, uictus occubuit. Hic triū principū finis fuit, Cari, Numeriani, & Carini: post q̄s Diodetianū, & Maximianū principes dii dederūt, iungētes talib⁹ uiris Galerīū atq; Constantium: quorū alter natus est, qui acceptā ignominia Valeriani captiuitate deleteret: alter, qui Gallias Romanis legib⁹ redderet. Quatuor sanē principes, mundi, fortes, sapiētes, benigni, & admodū liberales unū in rep. sentiētes: praterea senatus Romani moderati Po. amici potestate graues, religiosi, & quales principes semper orauim⁹: quorū uitā singulis libris Claudius Euthemus, qui Diodetiano ab epistolis fuit, scripsit. Qd̄ idcirco dixi, ne quis à me tantam rem quereret: maxime cū uel uiuorū principū uita nō sine reprehensione dicat. Memorabile maxime & Carini, & Numeriani hoc habuit imperiū, q̄ ludos Romanos nouis ornatos spectaculis dederūt, q̄s in palatio circa porticū stabuli pictos uidimus. Nam & Neurobatē, qui uelut in uentis cothurnatus ferret, exhibuit: & Tichobatem, qui p̄ parietē urso eluso cucurrit, & ursos in circū agētes: & itē centū Salpistas uno crepitu cōcinētes, & centū camptaulas, choraulas centū, etiā pithaulas centū, pantomimos, & gymnicos mille: pegma praterea, cui⁹ flammis scena cōflagrauit, quā Diodetian⁹ postea magnificentiore reddidit. Mimos praterea undiq; aduocauit. Exhibuit & ludū Sarmaticū, quo dulcius nihil est. Exhibuit Cyclopem adornatū: & græcis artificibus, & gymnics, & histrionib⁹, & musicis aurū, & argentū, donata & uestis serica. Sed hæc omnia nescio quantū ad populū gratiæ habeant, nulli⁹ certe sunt momēti apud principes bonos. Diodetiani deniq; dictū fertur, cū ei quidā rationalis suus æditiōē Cari laudaret: dicens multū placuisse principes illos causa ludorū theatriālū, ludorūq; Circēsiū: Ergo, inquit, bene risus est imperio suo Carus. Deniq; cū omib⁹ gētib⁹ aduocatis Diodetian⁹ daret ludos, parcissime usus liberalitate, dicēs castiores esse oportere ludos spectante censore. Leget hunc locū Iunius Messala, quē ego libere culpate audeo. Ille em̄ patrimoniū suū scenicis dedit, hæredib⁹ abnegauit: matris tunicā dedit mimæ, Lacernā patris mimo, & rete flauia: pallio aurato, atq; purpurato pro Syrmate tragædus uteretur. Inscriptū est adhuc in choraulæ pallio hianthino, quo ille uelut spolio nobilitatis exultat, Messalæ nomen, & uxoris. Iam quid lineas petitas Aegypto loquar? quid Tyro & Sidone tenuitate perlucidas, micātes purpura, plumādī difficultate pernobiles: donati sunt ab Atrebatibus birri petiti, donati birri Canusini, Africanæ opes in scena non prius uisæ. Et hæc quidē idcirco ego in literas retuli, qd̄ futuros æditores pudor tangeret: ne patrimonia sua proscrip̄tis legitimis hæredib⁹, mimis, & ballionib⁹ deputarēt. Habe mi amice meum munus, quod ego (ut sæpe dixi) non eloquētiæ causa, sed curiositatis in lumē ædidi: id præcipue agens, ut si quis eloquēs uellet facta principum referare, materiam nō requireret habiturus meos libellos ministros eloqui, te quæso sis cōtētus, nosq; sic uoluisse scribere, meliusq; potuisse cōtendas.

FLAVII VOPISCI SY-
RACVSII FINIS.